tänavaga ja Jüri kirikust idas. Üldiselt püsib enamasti vähem kui 6°: ne kalle Karlova-Jaama mõisa jooneni. Edasi kakku väheneb veerude kallakus veelgi.

Veerusid iseloomustab lainjus. Väikesed sälgulised lisaorukesed lõikavad neid mitmel pool, nii näiteks Roosi ning Mäe tänava ja Jaama mõisa kohal, Narva [1]) tänavast kagus ning loodes. Viimane on häilutaoliselt süvendatud lohk, mis oma lõunaotsas ürgoruga ühenduses. Siin asub Spordiväli. Pargi tänavaga suubub pea-orgu võrdlemisi selgejooneliselt kujunenud lameda põhjaga lisaorg, milles möödunud aastasaja esimesel pool voolanud väike oja, mida aga tänapäeval enam ei ole.

Oru edelaservast suidub Toomimägi. See on loodest kakku ligi 600 m: it pikk ja edelast kirdesse ligi 250—300 m: it lai kõrgendik, mis eraldub keskmiselt 40—50 m: i laiuse hambulise orukese— põhjakirdesse ning idakakku madalduva vallikraavi — läbi ürgoru

K. Kalamehe foto.

198. joon. Põimjaskihiline devooni puna-liivakivi paljastus Emajõe ürgoru veerus, Jakobi tän. nr. 39. L. v. zur Mühleni aias.

pervest. Selle kaarja orukese-vallikraavi põhjapoolse osa lähedal, Savi ja Katoliku tänava vahel, asuvad väikesed kõrgendikud (nii.nim. Kassitoom) ja enam-vähem tasase põhjaga häil (endine kruusa-auk).

Emajõe oru servad on väikese kõrgusevaheldusega. Kõrgeimad punktid linna piires küünivad: tähetorni lävi (Toomel) 66.8 m: ni, Novum (Maarjamõisa väljal) 72 m: ni. Madalaim on jõepind (üle 32 m: i). Kõrguste suurim vahe ulatub seega 40 m: ni.

Linna ja ta ümbruskonna aluspõhja moodustab üldjoonis liivakivist koosnev keskdevooni ladestu (198. joon.), mida tõendavad arvurikkad

1) end. Peterburi t.